

РЕШЕНИЕ

№ 23871

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 22.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **6349** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Образувано е по жалба на М. В. П., чрез адв. П. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ / № 24-1158-000189/23.05.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР П., в сектор „Пътна полиция“ /ПП/, с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи, че обжалваната заповедта е нищожна, евентуално незаконосъобразна, тъй като са налице основания на чл. 146, ал. 1-5 АПК. Излагат се доводи за нарушение на процедурата по вземане и отчитане на пробата за наличие на наркотични вещества, при извършеното тестване на жалбоподателя. Моли съда да отмени заповедта като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби, несъответствие с целта на закона. Претендира присъждане на разноски. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител адв. С. поддържа жалбата.

Ответникът– мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в ОД на МВР П., не се представлява в съдебно заседание. В писмено становище от 24.09.2024 г. /л.29 и сл./, излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 23.05.2024 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 1189277, срещу М. В. П., за нарушение по чл.5, ал.3, т.1, пр.2 ЗДвП, за това че на 22.05.2024 г., около 22:20 часа, на АМ „С.“, управлявал лек автомобил „К.“ Х., с рама U. и с рег. [рег.номер на МПС] , който не отговаря на автомобила, като същият е обект на ПЗО от [населено място], с посока на движение от [населено място] към [населено място], при проверка с техническо средство DRUG TEST 5000 номер ARNJ-0006, проба 308, взета в 03:26 ч. на 23.05.2024 г., същият отчетел положителна проба за употреба на наркотични вещества и техни аналози – „Кокаин“ и „Бензодиазепини“. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 075021. Водачът е съпроводен от органите на реда до ЦСМП-гр. П. за вземане на кръвна проба за химически анализ, като пред дежурен лекар, същият отказал такава.

Въз основа на АУАН № GA 1189277/23.05.2024 г., е издадена оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ / № 24-1158-000189/23.05.2024 г., от издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР П., в сектор „Пътна полиция“, с която на М. В. П. е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.„б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните от страните доказателства. Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната

компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: Заповед № 313з-362/28.02.2022 г. на директора на ОДМВР-П. /л.32/, с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи /л.33-34/, са оправомощени полицейските органи при отдел „Пътна полиция“ при ОДМВР-П., които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. При това положение следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в индивидуалния административен акт. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт, поради което доводите на жалбоподателя за нищожност на акта се явяват неоснователни.

Съгласно соченото в заповедта правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя, който безспорно е имал качеството на водач на МПС, за това, че на посочената по - горе дата и място управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с тест, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка, описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне.

Основанието за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато

ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. При това положение настоящият съдебен състав приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания за издаване за неоснователни.

В посочената хипотеза основание за налагане на ПАМ е установеното със средство DRUG TEST 5000 номер ARNJ-0006, наличие на кокаин и бензодиазепини на проба № 308. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен редовно талон за медицинско изследване.

Лицето е било придружено от служители на ОДМВР-П., с-р „ПП“, като му се е осигурила възможността да даде кръв и урина за лабораторно изследване, но както бе посочено по-горе, жалбоподателят е отказал. След като лицето П. не е бил съгласен с резултатите от полеовото тестване и метода на извършването му от полицейските служители, при отдадената му възможност за лабораторно такова, същият е следвало да даде проби и да бъде лабораторно изследван за наличие на наркотични вещества в кръвта и урината, което от своя страна би доказало по безспорен начин наличие или липса на такива. Във връзка с изложеното, настоящият състав счита възраженията в тази посока за неоснователни.

Относно срока за налагане на ПАМ, следва да се има предвид, че съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В случая в процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и предвид своевременното направеното искане от страна на ответника за присъждане на разноски, такива следва да му бъдат присъдени в размер на 100 /сто/лева за юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ в размер.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 66-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна

административна мярка № 24-1158-000189/23.05.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР П., в сектор „Пътна полиция“ с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА М. В. П. да заплати на ОД на МВР-П., отдел „ПП“ сумата от 100/сто/ лв. разноси по делото.

Решението не подлежи на обжалване.